

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

06 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Ionaș Gheorghe în numele inculpatului Mogîldea Ion, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 februarie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2019, în cauza penală privindu-l pe

***Mogîldea Ion XXXXX**, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în s. XXXXX, r-nul
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 18.12.2018–21.02.2019;

Instanța de apel: 14.03.2019–13.05.2019;

Instanța de recurs: 08.08.2019–06.11.2019.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 februarie 2019, Ion Mogîldea a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art.152 alin.(1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- în baza art.27,145 alin.(1) Cod penal, la 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În conformitate cu prevederile art.84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial de pedepse, pentru concurs de infracțiuni, definitiv i s-a stabilit lui I. Mogîldea pedeapsa cu închisoare pe un termen de 12 ani, cu executarea în penitenciar de tip închis.

S-a dispus încasarea de la I. Mogîldea în contul statului a sumei de 1 718 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

S-a dispus încasarea de la I. Mogîldea în beneficiul lui L. Bereghici prejudiciul material în sumă de 4 115,28 lei, prejudiciul moral în sumă de 50 000 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că I. Mogîldea, la data de 21.10.2018, aproximativ la ora 20³⁰, aflându-se în fața blocului locativ de pe str. XXXXXX, în rezultatul unui conflict a aplicat o lovitură de cuțit în regiunea mâinii stângi cet. D.Pricop, provocându-i conform raportului de expertiză judiciară nr.

201802D2442 din 08.11.2018, vătămări corporale medii.

Tot inculpatul I. Mogîldea, în aceleași circumstanțe de loc și timp, în rezultatul unui conflict cu cet. L. Bereghici, urmărind scopul lipsirii intenționate de viață, i-a aplicat ultimului lovituri cu un cuțit în hemitorace, provocându-i cet. L. Bereghici, conform raportului de expertiză judiciară nr.201802D2443 din 08.11.2018, plagă înțepat-tăiată penetrantă a hemitoracelui drept cu pneumotorace, leziuni corporale provocate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător, care prezintă pericol pentru viață și conform acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă, însă din cauze independente de voința făptuitorului, acțiunile infraționale nu și-au produs efectul, din motivul opunerii de rezistență de către partea vătămată, existenței martorilor oculari și chemarea poliției de către martor.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul V. Gonciar în numele inculpatului care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile lui I. Mogîldea să fie reîncadrate din prevederile art.art.27,145 Cod penal în cele ale art.151 alin.(1) Cod penal, cu stabilirea pedepsei minime non privative de libertate. Pe capătul de învinuire prevăzut la art.152 alin.(1) Cod penal lui I. Mogîldea să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea soluției solicitate s-au invocat următoarele argumente:

- probele cercetate au fost eronat apreciate, or din declarațiile martorilor și a părții vătămate rezultă că I. Mogîldea a aplicat lui L. Bereghici o singură lovitură cu cuțitul și nici una din persoanele interogate, nu a indicat că ar fi încercat să-l oprească pe inculpat sau să-i ia cuțitul. Anume aceste circumstanțe demonstrează lipsa laturii subiective a infraționii de tentativă de omor, or, inculpatul conștientizând că l-a rănit pe L. Bereghici, a mers într-o parte, iar partea vătămată s-a dezbrăcat de hanorac și l-a pus ca compresie la rană;

- concluzia instanței de fond privind încadrarea acțiunilor lui I. Mogîldea în baza art.art.27,145 alin.(1) Cod penal este pripită, or inculpatul a luat cuțitul pentru a speria părțile vătămate, care îl depășeau numeric și prezența acestui cuțit nu confirmă faptul că a existat intenția de a priva de viață pe cineva;

- la stabilirea pedepsei instanța de fond nu a ținut cont de faptul că în speță au fost stabilite un șir de circumstanțe atenuante, I. Mogîldea regretă cele comise, se căiește sincer și este de acord să recupereze prejudiciul cauzat;

-este neîntemeiată concluzia instanței de fond referitor la necesitatea încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, or art.227 CPP stipulează că cheltuielile pentru desfășurarea procesului penal sunt încasate din bugetul de stat, iar art.art.3, 75 din Legea cu privire la dispunerea expertizei judiciare nr.68 din 14.04.2016 expres prevede că cheltuielile judiciare în cauzele penale sunt suportate de ordonatorul expertizei de la bugetul de stat. Astfel, toate cheltuielile ce țin de plata pentru expertizele judiciare urmează a fi încasate de la ordonatorul expertizei și anume – organul de urmărire penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2019, apelul declarat a fost respins ca nefondat.

5. Analizând argumentele apelantului Colegiul penal a conchis că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, corect a stabilit situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului I. Mogîldea încadrarea juridică corespunzătoare, și anume în baza art.152 alin.(1) Cod penal - vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a

sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art.151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății și în baza art.art.27, 145 alin.(1) Cod penal - tentativa de omor intenționat.

În cadrul cercetării judecătorești, Colegiul penal a constatat în afara oricăror dubii rezonabile că inculpatul în rezultatul unui conflict cu cet. L. Bereghici, urmărind scopul lipirii intenționate de viață, i-a aplicat ultimului lovituri cu un cuțit în hemitorace, provocându-i acestuia conform raportului de expertiză judiciară nr.201802D2443 din 08.11.2018, plagă înțepat-tăiată penetrantă a hemitoracelui drept cu pneumotorace, leziuni corporale care prezintă pericol pentru viață și conform acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă, însă din cauze independente de voința făptuitorului, acțiunile infracționale nu și-au produs efectul, din motivul opunerii de rezistență de către partea vătămată, existenței martorilor oculari și chemarea poliției de către martori.

În argumentarea acestei concluzii instanța de apel a reținut în acest sens declarațiile martorilor A. Bereghici și V. Bereghici din conținutul cărora rezultă că între inculpat și familia Bereghici a avut loc un conflict. Ulterior după ce I. Mogîldea a fost eliberat de la sectorul de poliție, el l-a telefonat pe partea vătămată D. Pricop pentru a discuta cu polițistul de sector. Tot aici, instanța a reținut că, inculpatul fiind în stare de ebrietate, a încercat să discute cu partea vătămată L. Bereghici despre conflictul care a avut loc, iar după discuție I. Mogîldea a mers în cameră a luat cotitul și a ieșit afară.

Reieșind din aceste circumstanțe stabilite, instanța de apel a conchis că I. Mogîldea nu a dorit să soluționeze pe cale amiabilă conflictul, dar să-l mențină și în continuare.

Tot aici Colegiul a reținut și locul în care inculpatul i-a aplicat lui L. Bereghici lovitura cu cuțitul, și anume zona pieptului, adică o zonă în care sunt organe de o importanță vitală. Prin urmare, instanța de apel în urma aprecierii acestei circumstanțe a conchis că inculpatul a aplicat lovitura în regiunea inimii, respectiv acesta a fost conștient de urmările prejudiciabile care puteau surveni, admitând că poate să-l lipsească de viață pe L. Bereghici, această concluzie fiind confirmată și prin raportul de expertiză judiciară nr.201802D2443 din 08.11.2018 care a calificat leziunile corporale cauzate ca fiind grave.

În continuare, instanța de apel a reținut concluziile raportului de expertiză judiciară nr. 201802D2443 din 08.11.2018 unde s-a descris forma plăgii - „înțepat-tăiată”, iar prin aceste concluzii formulate de expert se confirmă declarațiile martorului A. Negru, care a indicat că inculpatul ținea cuțitul în sus și avea intenția directă de a aplica lovituri, or, versiunea părții apărării precum că I. Mogîldea s-a apărat în urma acțiunilor întreprinse de partea vătămată L. Bereghici, nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, această versiune fiind combătută de probele administrate de către acuzatorul de stat.

La fel, instanța de apel a respins argumentele apărării referitor la faptul că inculpatul nu a avut intenția de a-l priva de viață pe L. Bereghici, deoarece, aceste afirmații au fost combătute prin declarațiile părții vătămate L. Bereghici martorilor A. Negru și P. Sîrbu din care rezultă că I. Mogîldea după prima lovitură cu cuțitul, a mai încercat o dată să-i aplice lui L. Bereghici altă lovitură, ceea ce denotă intenția directă a inculpatului îndreptată spre lipsirea de viață a persoanei.

În concluzie, Colegiul penal a reținut că existența unui conflict între partea vătămată L și inculpat, deținerea unui cuțit de către I. Mogîldea, aplicarea loviturii în zona vitală a corpului, tentativele de a mai aplica lovituri părții vătămate, înlăturarea obstacolului, în ansamblu, confirmă intenția inculpatului de a atenta la viața părții vătămate L. Bereghici.

Cu referire la argumentele ce țin de faptul că partea apărării a fost obstrucționată de a merge într-o procedură simplificată, instanța de apel a notat că prin încheierea protocolară

din 02.01.2019 s-a decis de a judeca cauza în procedură generală cu cercetarea probelor în ședința de judecată, dat fiind faptul că I. Mogîldea a declarat că nu a aplicat lovituri părților vătămate, dar a folosit cuțitul pentru a se apăra, deci acesta nu a recunoscut faptele invocate în rechizitoriu.

În continuare Colegiul penal a respins solicitarea apărării privind stabilirea unei pedepse non privative de libertate pe capătul de învinuire prevăzut de art.152 alin.(1) Cod penal și a menționat că, instanța de fond la stabilirea pedepsei a ținut cont de prezența circumstanțelor atenuante și lipsa circumstanțelor agravante, însă aceste aspecte nu sunt suficiente pentru aplicarea unei pedepsei mai blânde, or pedeapsa stabilită este echitabilă și proporțională în raport cu gravitatea faptei și cu personalitatea inculpatului.

Colegiul penal a mai specificat că soluția instanței de fond privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 1718 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, este în corespundere cu prevederile art.art.227, 229 Cod procedură penală, menționând în acest sens că prin Legea nr.316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018 „pentru modificarea și completarea unor acte legislative, alin.(2) al art.143 Cod de procedură penală care prevedea că „plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat” a fost abrogat, astfel că, conform art. 3 alin. (1) Cod procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

6. Nefiind de acord cu hotărârile judecătorești pronunțate în speță cu recurs ordinar le-a contestat avocatul Gh. Ionaș în numele inculpatului, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6),10),12) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile lui I. Mogîldea să fie reîncadrate din prevederile art.art.27,145 alin.(1) în cele ale art.151 alin.(1) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse non privative de libertate. Respingerea solicitării acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 1 718 lei.

În motivarea recursului recurentul a invocat argumente identice cu cele invocate în cererea de apel, invocând suplimentar următoarele:

- instanțele de fond au dat prioritate presupunerilor părții vătămate și declarațiilor contradictorii ale martorilor fără a aprecia la justa valoare depozițiile inculpatului;
- în speță nu a fost confirmat faptul că inculpatul a avut intenția de al lipsi de viață pe L. Bereghici;
- pedeapsa stabilită este prea aspră în raport cu fapta comisă și cu personalitatea inculpatului și prin urmare nu corespunde principiului proporționalității și scopului prevăzut la art.61 Cod penal;
- este neîntemeiată concluzia instanțelor de fond referitor la necesitatea încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, or art.227 CPP stipulează că cheltuielile pentru desfășurarea procesului penal sunt încasate din bugetul de stat, iar art.art.3, 75 din Legea cu privire la dispunerea expertizei judiciare nr.68 din 14.04.2016 expres prevede că cheltuielile judiciare în cauzele penale sunt suportate de ordonatorul expertizei de la bugetul de stat. Astfel că toate cheltuielile ce țin de plata pentru expertizele judiciare urmează a fi încasate de la ordonatorul expertizei și anume – organul de urmărire penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, ținând cont de opiniile expuse în referințe, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs

examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală.

Din cuprinsul recursului declarat se reține că autorul invocă ca temei de drept pct. 6), 10) și 12) din alin.(1) art.427 Cod de procedură penală și anume că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis grave erori care au afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală, autorul a indicat că, instanța de apel în decizia sa la mod general și superficial s-a pronunțat asupra argumentelor apărării referitor la încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art.art.27, 145 alin. (1) Cod penal și a menținut soluția eronată a primei instanțe, care în viziunea apărării a fost bazată în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate și martorilor acuzării.

Așa dar, Colegiul penal, analizând textul deciziei recurate în raport cu motivele invocate mai sus constată că, instanța de apel în hotărârea sa, a analizat și verificat cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, întemeiat considerând că situația de fapt, împrejurările și încadrarea juridică a infracțiunilor comise de către inculpat, au fost corect reținute de către instanțele de fond, nefiind încălcate prevederile art.art.414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinde și motivele pe care se întemeiază soluția.

Acestea fiind menționate Colegiul penal constată că, instanța de apel s-a pronunțat argumentat asupra fiecărui motiv invocat de apărare în apel, argumentându-și riguros și clar soluția astfel că temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta cauză. Totodată, instanța de recurs nu va reține alegațiile recurentului invocate, precum că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția de menținere a sentinței de condamnare adoptată în privința inculpatului și nu a dat răspuns la toate argumentele invocate de partea apărării în apelul declarat, or potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, precum și faptul posibilității preluării de către o curte de apel în principiu a motivelor primei instanțe în cazul în care această instanță și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările ce confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, așa cum s-a procedat, în cauza dată.

Deci, investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești a expus situația de fapt reținută și corect a concluzionat că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art.art.27, 145 alin. (1) și art.152 alin.(1) Cod penal, fiind săvârșită anume de către inculpatul I. Mogîldea.

Cât privește motivele semnalate în recurs referitoare la prezența temeiului de casare

prevăzut de art.427 alin. (1) pct. 12) și anume - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de recurs notează, că e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă injust fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

După cum rezultă din textul recursului avocatul Gh. Ionaș, este de acord cu încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art.152 alin.(1) Cod penal și critică hotărârile judecătorești doar pe capătul de învinuire în privința părții vătămate L. Bereghici, nefiind de acord cu încadrarea acțiunilor lui I. Mogîldea în baza art.art.27, 145 alin.(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe concludente ce ar confirma vinovăția acestuia în săvârșirea tentativei de omor, astfel în viziunea recurentului acțiunile lui I. Mogîldea urmau a fi corect încadrate în prevederile art.151 alin.(1) Cod penal – vătămarea intenționată gravă ori medie a integrității corporale sau a sănătății.

Analizând hotărârile contestate sub aspectul invocat, Colegiul penal constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată L.Bereghici, martorii, a cercetat actele cauzei apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.art.27,145 alin.(1) Cod penal pe deplin a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, deoarece argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras având în vedere depozițiile părții vătămate L. Bereghici, care a relatat că la 21.10.2018 orele 20³⁰ între el și inculpat a avut loc un conflict care a degenerat în altercații, însă au fost despărțiți de către D. Pricop, care l-a imobilizat jos la pământ pe inculpat. După ce a fost eliberat, I. Mogîldea a fugit în blocul locativ strigând „*lasă că vă arăt eu*”. Peste 3-5 minute inculpatul a revenit fiind însoțit de alte 2 persoane. D. Pricop a mers în întâmpinare pentru a-i opri, a văzut cum acesta a ridicat mâna în sus, s-a dat într-o parte dar nu a înțeles ce s-a întâmplat. Ulterior, inculpatul s-a îndreptat spre el și l-a lovit în regiunea pieptului, a efectuat un pas în urmă și a simțit cum îi iese aerul din piept. Inculpatul a mai efectuat o lovitură în zona pieptului, însă dat fiind faptul că partea vătămată l-a împins cuțitul a trecut pe lângă mână. (f.d.50-51 vol. II). Cele relatate de partea vătămată au fost confirmate și de către partea vătămată D. Pricop, precum și de martorii oculari A. Negru și P. Sîrbu. Totodată, martorii A. Bereghici, și V. Bereghici au confirmat că între inculpat și partea vătămată L. Bereghici a avut loc un conflict și au relatat cele întâmplate înainte și după aplicarea loviturilor cu cuțitul de către I. Mogîldea, iar martorul și R. Moșneaga a confirmat că inculpatul a intrat în odaie și i-a spus că are o problemă, era speriat, însă nu i-a spus ce s-a întâmplat, peste câteva minute a ieșit și el afară, însă pe I. Mogîldea nu l-a văzut.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui I. Mogîldea pe acest epizod, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din hotărârile instanțelor de judecată, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, și-au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile,

administrare pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Totodată, Colegiul penal atestă că latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art.151 Cod penal, la care recurentul solicită de a fi reîncadrate acțiunile inculpatului, se realizează atât prin intenție directă cât și indirectă, pe când tentativa de omor este posibilă numai cu o intenție directă.

Ținând cont de doctrina penală Colegiul penal atestă că, tipul intenției (directă sau indirectă), ca de altfel toate semnele laturii subiective trebuie stabilit din împrejurările obiective în care a fost săvârșită fapta infracțională, și anume: instrumentele folosite la săvârșirea infracțiunii, intensitatea și localizarea loviturilor aplicate, adică este vorba despre intenție directă atunci când acțiunile vinovatului demonstrează despre aceea că el a prevăzut survenirea morții, dorea aceasta, dar sfârșitul letal nu a survenit din cauza circumstanțelor ce nu depind de voința lui.

Acestea fiind menționate, Colegiul penal constată că, din declarațiile părții vătămate L. Bereghici rezultă că, inculpatul după prima parte a conflictului, a intrat în bloc de unde s-a întors peste 2-3 minute și l-a atacat cu un cuțit, aplicându-i o lovitură în regiunea toracelui de la care pătimitul a simțit cum îi iese aerul din piept, după care au mai urmat lovituri cu același obiect, însă partea vătămată a reușit să opună rezistență, astfel acțiunile infracționale a lui I. Mogîldea nu și-au produs efectul.

Prin urmare, analizând declarațiile părții vătămate instanța de recurs constată că inculpatul **intenționat** i-a aplicat lovituri cu cuțitul lui L. Bereghici, **tintind în zona toracelui, într-o zonă vitală** a corpului acceptând posibilitatea producerii rezultatului, respectiv punerea vieții în primejdie, însă nu și-a dus intențiile până la capăt deoarece partea vătămată a opus rezistență, și au intervenit martorii. Așa dar, aplicarea loviturilor cu un cuțit în organele vitale, denotă intenția inculpatului de a omorî victima.

Prin urmare, nu pot fi reținute argumentele recurentului precum că în speță nu a fost confirmat faptul că inculpatul a avut intenția de al lipsi de viață pe L. Bereghici, deoarece în cauză au fost acumulate suficiente probe care ar confirma că acesta a fost violent și s-a folosit de mijloace apte să-și realizeze scopul, adică de un obiect ascuțit, tăios – cuțit, iar loviturile au fost de o intensitate impunătoare, or părții vătămate L. Bereghici, i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legală nr.201802D2443 din 08.11.2018 leziuni corporale grave, care prezintă pericol pentru viața persoanei.

Așa dar, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate – tentativă de omor, rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

În continuare Colegiul penal va respinge alegațiile recurentului prin care se indică că în speță s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, temei prevăzut la pct.10), alin.(1) art.427 Cod de procedură penală. În argumentarea acestei concluzii instanța de recurs reține că I. Mogîldea a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.27,145 alin.(1) Cod penal, care prevede pedeapsa închisorii de la 10 la 15 ani și respectiv în baza art.152 alin. (1) Cod penal, care se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore sau cu închisoare de până la 5 ani. Acestea fiind menționate Colegiul penal reține, că instanța de fond ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunilor și persoana inculpatului a dat deplină eficiență prevederilor art.61,75 Cod penal precum și a luat în considerație cele stipulate la art.81 alin. (3) Cod penal care reglementează modul de stabilire a pedepsei pentru tentativă de infracțiune și just a ajuns la concluzia că în speță scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin numirea

unei pedepse privative de libertate.

Astfel pedeapsa aplicată inculpatului de 2 ani închisoare în baza art.152 alin.(1) Cod penal, se încadrează în limitele sancțiunii normei penale date, precum și pedeapsa de 11 ani închisoare se încadrează în limitele sancțiunii art.art.27,145 alin.(1) Cod penal.

De asemenea, se constată că instanța de fond nu a comis careva erori nici la stabilirea pedepsei definitive și just ținând cont de prevederile art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor i-a stabilit inculpatului 12 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip închis.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond just au concluzionat că în cazul în care inculpatul a săvârșit, cu intenție, două infracțiuni care se clasifică ca mai puțin gravă și deosebit de gravă, care au atentat asupra relațiilor sociale cu privire integritatea corporală, sănătatea sau viața persoanei, stabilirea unei pedepse non privative de libertate, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în conformitate cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Cu referire la alegațiile recurentului referitor la netemeinicia concluziilor instanțelor de fond vis-a-vis de soluționarea chestiunii legate de încasarea cheltuielilor de judecată de la inculpat în beneficiul statului Colegiul penal reține, că instanțele de fond, ținând cont de normele de drept care reglementează acest aspect corect au ajuns la concluzia de a admite solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 1 718 lei, suportate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară.

Astfel, art.227 alin.(2) Cod de procedură penală stipulează, că cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delict; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) **cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.**

Totodată, instanța de recurs reține dispoziția alin.(2) art.229 Cod de procedură penală potrivit căreia, instanța de judecată **poate** obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare... Prin urmare, se atestă că norma dată poartă un caracter facultativ, lăsând la discreția instanței de a hotărî asupra chestiunii plății cheltuielilor judiciare, ținând cont de împrejurările cauzei. Având în vedere prevederile legale citate, Colegiul penal constată, că suma de 1718 lei a fost necesară pentru efectuarea rapoartelor de expertiză și această sumă reprezintă cheltuieli judiciare în sensul art.227 alin.(2) pct. 5) Cod de procedură penală, astfel instanțele de fond corect au admis solicitarea procurorului și au dispus încasarea acesteia din contul inculpatului în beneficiul statului.

Prin urmare, pornind de la relevanțele art.art.229 alin.(1) și (3), 414 Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare și poate să-l elibereze pe condamnat de plata acestor cheltuieli, total sau parțial.

Aici Colegiul mai menționează că prin modificările operate prin Legea nr.316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018 prin care a fost abrogat alin.(2) art.143 Cod de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat, legiuitorul și-a îndreptat voința spre obligarea condamnaților de a achita cheltuielile pentru expertizele judiciare. Astfel, Colegiul ține să menționeze că scutirea condamnaților de la plata cheltuielilor de judecată urmează să reprezinte excepția, dar nu regula.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.art.414 – 419 Cod de procedură penală, iar temeiurile invocate de recurent prevăzute în art.427 alin.(1) pct. 6),10), 12) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Ionaș Gheorghe în numele inculpatului Mogîldea Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2019, în cauza penală în privința lui ***Mogîldea Ion***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 05 decembrie 2019.

Președinte

Judecători

Vladimir Timofti

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac